

Copilul, dar al lui Dumnezeu

Orice copil care apare pe lume este un dar al lui Dumnezeu și, ca atare, o minune. *Toate lucrurile, spune Dumitru Stăniloae, ce apar în lume spre folosul oamenilor sunt daruri ale lui Dumnezeu și, ca atare, minuni, nepătrunse deplin. Dar copilul ca omul începător este un dar și o minune mai presus de ele.*

În acest sens, părinții trebuie să se pregătească în mod convenit pentru a primi aceste daruri ale lui Dumnezeu pentru viața lor. O femeie gravidă înseamnă binecuvântarea lui Dumnezeu peste ea și peste familia ei și tocmai acum ea are mai mare nevoie să intre în Biserică atât pentru ea cât și pentru pruncul ce-l poartă în pântece, pregătindu-se din punct de vedere sufletește.

Astfel, părinții se recomandă în primul rând să fie căsătoriți din punct de vedere religios înainte de unirea trupească și de procreare. Creștinismul nu disprețuiește trebuința unirii trupești între bărbat și femeie. Dimpotrivă, aceasta este menționată și în cadrul Rugăciunilor de la Taina Cununii, dar se socotește că numai în căsătorie ea devine un mijloc de promovare a unirii sufletești, dar și de asanare a poftii păcătoase, a slăbiciunilor trupești (I Corinteni 7,2). De aceea, față de fireasca dorință trupească există două atitudini: sau o înfrânare totală, prin vot, care o convertește în iubire jertfelnică, dedicare totală față de Dumnezeu, sau a-i da curs, dar cu binecuvântarea lui Dumnezeu, care transformă pornirile trupești în mijloace de unire sufletească și de înmulțire a iubirii umane, în cadrul căsătoriei.

Desigur, și în condițiile căsătoriei obligațiile vieții conjugale se pot împleti cu regulile vieții de înfrânare, după cum spune și Sfântul Apostol Pavel: *Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu buna învoială,*

pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre" (I Corinteni 7, 5). Aceasta înseamnă, alături de fidelitatea unuia față de altul, neprihănirea patului menționată în cadrul rugăciunilor de la cununie, sau castitatea conjugală, care duce la transfigurarea legăturii dintre bărbat și femeie.

Pe lângă convertirea unirii trupești, care primește dimensiunea sfințeniei, ce o transformă în Sfântă Taină, căsătoria are și rolul de a da naștere la prunci. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur evidențiază: *Sunt două motive pentru care a fost instituită căsătoria: pentru a face pe om să se mulțumească cu o singură femeie și pentru a face copii. Dar motivul principal este cel dintâi. Cât despre procreare, căsătoria nu o antrenează în mod absolut. Dovadă sunt multele căsătorii care nu pot avea copii. Așadar, căsătoria are în vedere, în primul rând, binecuvântarea iubirii dintre bărbat și femeie, nașterea de prunci fiind o consecință a iubirii.*

Sigur, așa cum spune și Sfântul Ioan Gură de Aur, o căsătorie este realizată și fără naștere de prunci numai atunci când pruncii lipsesc nu din voia părinților, ci fără voia lor. Acesta este și motivul pentru care atunci când nașterea de prunci este evitată cu voia soților (fie prin diferitele mijloace anticonceptionale, fie prin avort), legătura lor cade într-un simplu prilej de satisfacere a poftelor trupești, aceasta fiind un păcat foarte grav, dacă ne gândim că tocmai în taina iubirii umane Dumnezeu a așezat Darul Vieții.

Nașterea și creșterea de prunci este un important mijloc care ajută pe cei doi soți să înainteze spre o unire sufletească tot mai desăvârșită. Responsabilitatea asumată pentru creșterea pruncilor conferă actelor de unire trupească o aură spirituală și mai accentuată.

Vasilica Onofrei (continuare în numărul viitor)

Minunea - expresie a comuniunii

Evangelia duminicii de astăzi ne pune în față o minune pe care o săvârșește Mântuitorul Iisus Hristos, după ce vestise ucenicilor Săi ceea ce avea să se întâmple la Ierusalim: patima, răstignirea și Învierea Sa. Și astfel, apropiindu-se de Ierihon, un orb auzind că Se apropie Iisus, a strigat: *Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!* Mărturisește așadar credința lui în faptul că Iisus Hristos nu era un simplu om inspirat, un harismatic care aduce tămăduiri, ci era un om care avea înaintași de neam ales. Hristos răspunde acestei cereri abia după mai multe insistențe ale aceluia om orb.

Aș stărui un pic asupra acestei cereri a orbului care se adresează Mântuitorului Iisus Hristos în spațiul public. Dacă vom privi cu atenție faptele minunate pe care Mântuitorul Iisus Hristos le-a săvârșit, vom vedea că, în general, ele au fost împlinite în spațiu public, în locuri în care oamenii erau împreună: fie în templu, fie în vecinătatea templului, fie în sânul unor comunități adunate spre a asculta învățătura Sa. De altfel, avea să spună mai târziu celor care Îl osândeau pe nedrept, înainte de Răstignire: *Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii și nimic nu am vorbit în ascuns.* (Ioan 18, 20). Dar nu doar acesta era scopul pentru care Mântuitorul Iisus Hristos săvârșește minuni în spațiul public. El o face pentru a sublinia importanța comunității, a comuniunii în rugăciune. Locul în care Dumnezeu se manifestă nu are o anume amplasare geografică, ci el este locul în care comunitatea se roagă. Este foarte important să înțelegem acest lucru, pentru că ne simțim în felul acesta legați de Biserică și apropiați de Hristos. Căci la Dumnezeu putem ajunge mai ales prin semenii noștri, așa imperfecti cum îi vedem. Ei sunt un dar al lui Dumnezeu pentru noi, pentru că în fiecare dintre semenii noștri buni sau răi, este un sfat sau o pildă pedagogică a lui Dumnezeu ca mai mult să ne apropiem de El și astfel, să ne înțelegem propria viață.

Noi oamenii de obicei atunci când vorbim de Biserică ne gândim ca la locul în care ne întâlnim cu Dumnezeu și mai puțin ne gândim la faptul că ne întâlnim cu semenii noștri, într-o cu totul altă postură, de data aceasta nu de colegi de serviciu, de vecini sau de simpli trecători pe trotuar, ci ne întâlnim cu semenii noștri în calitate de frați, de împreună-rugători. Chiar rugăciunea *Tatăl nostru* pe care o rostim în intimitatea sufletului nostru, ne aduce aminte întotdeauna de frați (pentru că spunem *Tatăl nostru*, și nu *Tatăl meu*), ne aduce aminte de importanța pe care o au frații, semenii noștri și mai cu seamă rugăciunile lor: *Rugați-vă unii pentru alții*, îndemna Sfântul Apostol Iacob; *Rugați-vă neîncetat*, îndemna Sfântul Apostol Pavel; toate acestea pun în evidență importanța unei continue

comuniuni în rugăciune. Pentru că iată, Biserica nu înseamnă doar o clădire armonios construită sau frumos pictată și împodobită, ci, mai cu seamă, acest termen se referă la comunitatea de oameni. Frumusețea Bisericii o dă frumusețea caracterului celor care vin și se roagă în Biserică, frumusețea unei Biserici o dă frumusețea rugăciunii pe care o rostesc cei ce se roagă în ea și frumusețea unei Biserici o dă întotdeauna comportamentul de fiecare zi al omului. Poate nu ne-am gândit la acest aspect că în viața noastră de fiecare zi de fapt suntem propovăduitori ai Evangheliei lui Hristos, suntem membri ai Bisericii lui Hristos, oriunde ne-am afla. Nu doar în biserică suntem cu Dumnezeu, ci Biserica este cu noi pretutindeni. Căci Biserica, mai explicit exprimat în limba greacă prin termenul *eclesia*, înseamnă *adunare*: adunarea oamenilor întregă și adunarea oamenilor împreună cu Dumnezeu. Iată cât de importantă este comunitatea, comuniunea și comunicarea în Biserică.

Hristos se adresa inimilor, părții nevăzute a ființei noastre, dar cu scop vădit ca aceasta să aducă o schimbare și în noi, dar și în comunitate. Nu este suficient doar propria noastră schimbare în bine, ci este nevoie să îi schimbăm și pe ceilalți.

Pr. Mihai Mărgineanu

Condoleanțe

Începutul de an a fost umbrat în parohia noastră de trista despărțire de persoane dragi, cu o frumoasă participare și implicare în viața parohiei noastre. Astfel, în primele trei săptămâni ale acestui an, au plecat dintre noi Constanta Băcu, Adrian Radca, prunca Alexia-Ioana Gotcu, Rodica-Mara Matei, Gheorghe Marcovici.

Ieri, 22.01.2011, un impresionant alai a condus pe ultimul drum pe **Georgeta Ștefura**, mamă și bunică iubitoare, soție devotată și o creștină de înaltă ținută, sprijinindu-ne prin cuvânt și faptă în multe dintre acțiunile pe care parohia noastră le-a organizat. A purtat în ultima perioadă povara unei boli grele, dar cu încredere în Dumnezeu, cu înțelepciune și atitudine discretă și cu smerenie, ne-a oferit o frumoasă pildă de nădejde și de răbdare creștină în suferință.

Suntem alături de soțul Victor Ștefura, fiica Ramona și ginerele Sorin Anton și nepoțelele Ilinca și Miruna greu încercați în aceste momente de tristă despărțire.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să așeze în Împărăția Sa sufletele celor răposați, iertându-le toate păcatele lor cele de voie și fără de voie, să mângâie și să întărească pe toți cei afectați de moartea celor dragi și să ne dăruiască tuturor înțelepciunea de a privi fiecare zi a vieții ca pe un neprețuit dar al lui Dumnezeu, spre a noastră mântuire.

La mulți ani !

Ziua de ieri, 22 ianuarie, s-a constituit într-un deosebit moment aniversar pentru domnul consilier parohial, Doctorul Ciprian Danielescu, care și-a sărbătorit ziua de naștere, împlinind frumoasa vârstă de 37 ani. *Îi adresăm și noi sincere felicitări, cele mai frumoase gânduri și urări, rugând pe Bunul Dumnezeu să îi binecuvânteze viața și familia cu multe bucurii negrăite și împliniri duhovnicești.*

